

+
M
PAX

8 december 2022
Onbevleete Ontvangenis
van Maria

Veelgeliefden,

in de loop van het jaar komen we in de liturgie diverse Maria-feesten tegen. Buiten Christus verschaft niemand ons zoveel liturgische vreugde als Maria. Hierbij lijken we ons op allerlei voorrechten van de heilige Maagd te beroepen om haar speciale plaats in het heilswerk te accentueren. Het is dan ook wel te begrijpen dat vele vrome zielen Maria hoog op een troon in de hemel hebben gezet, als het symbool van alles wat voor ons toch onbereikbaar is, maar zij, onze moeder, toekomt. Juist haar universeel moederschap laat ons echter zien dat we haar niet veraf, maar dichtbij mogen beleven. Zij is één van ons. Wat God op unieke wijze met haar gedaan heeft, laat ons zien wat Hij met elk van ons van plan is. Daarom staat zij op het snijpunt van Christus' heilswerk en onze verheffing.

De liturgie put rijkelijk uit het bijbels Hooglied om Maria te beschrijven. Dat is goed te begrijpen. Dit kleinste boekje uit het Oude Testament wordt in de joodse traditie gezien als de beschrijving van de relatie van God met zijn volk Israël. In de christelijke traditie zien we hierin bij voorkeur de relatie tussen Christus en zijn *Kerk, de bruid zonder vlek of rimpel*. Daarom is Maria ook het beeld van de Kerk en is men de teksten over de bruid op haar gaan toepassen. En omdat wij leden van de Kerk zijn, zijn ook wij die bijbelse bruid waarnaar Gods liefde uitgaat.

Op dit feest van de Onbevleete Ontvangenis zingen wij teksten uit het Hooglied. Denken wij bijvoorbeeld aan de antifoone *Tota pulchra es: Geheel schoon zijt gij*. De Bruidegom noemt zijn bruid "mijn schoonste, mijn liefste". De woorden van de Bruidegom tot de bruid past de liturgie vooral toe op Maria. Daarom is het zeer gepast om over haar te zingen als de schoonste onder alle vrouwen. Maar het bijbels Hooglied beschrijft ook ónze relatie met God. En daarom zegt Christus zelf ook deze woorden tegen elk van ons: mijn schoonste, mijn allerliefste.

Hoe kan dat? In onze ogen kan er maar één de allermooiste en de allerliefste zijn. We denken dan misschien aan de wedstrijd tussen schoonheids-koninginnen, een miss-verkiezing. Er kan er maar één tegelijk gekozen worden en alle anderen worden niet zozeer afgewezen, maar wel de titel onthouden. We beschouwen dan de schoonheid van de een als iets wat we kunnen vergelijken met de schoonheid van de ander. Dan is er concurrentie, dan is er een schaal van mooi naar lelijk enz.

Maar echte schoonheid laat zich niet meten en vergelijken. Echte schoonheid is iets goddelijks, een goddelijke eigenschap die alleen Hem toekomt. Onze schoonheid is er een die we ontvangen, ontvangen in de schepping, ontvangen in de begenadiging, ontvangen in de liefde. Onze schoonheid is een afstraling van Gods schoonheid en die schoonheid is in elk van ons op unieke, onherhaalbare en daarom op onvergelykelijke wijze aanwezig. Denken we aan het licht dat in een prisma uiteen valt in allerlei verschillende kleuren. Zo valt ook de ene schoonheid van God in elke ziel uiteen, steeds op een andere wijze. Is de ene kleur beter, mooier dan de ander? We hebben misschien onze voorkeuren, maar God heeft een voorkeur voor ieder. Is daarom de een beter of mooier dan de ander? Nee,

want het is het ene licht dat in alle zielen schijnt. Daarom is elk van ons op unieke, onherhaalbare en onvergelykbare wijze de allerschoonste en de allerliefste.

Elk van ons draagt een parel van Gods schoonheid in zich, diep weggeborgen in de schalen van de oester. Aan ons is het om die oester te openen zodat de parel kan groeien en schitteren. Maria is de enige parel zonder de oester die door zijn schalen de parel afschermt voor de genade. En anders dan bij ons, is haar parel niet ontstaan door een verontreiniging van de oester: zij is zonder erfsmet ontvangen.

Het ligt aan ons of de schoonheid en liefde van onze ziel tot ontwikkeling komt, kan opbloeien. God lokt ons daarin, nodigt ons uit, ja sterker nog, Hij verlangt naar ons omdat Hij zijn eigen schoonheid en liefde in ons ziet, en wel in elkeen op een unieke en onherhaalbare wijze. Na de Menswording van de Zoon ziet de Vader de schoonheid en de liefde van de Zoon in elk van ons. En zo hartstochtelijk en innig als Hij de Zoon bemint, zo heeft Hij ook ons lief. Hier is geen meer of minder, hoger of lager, groter of kleiner: Hij bemint totaal, zoals Hij zijn Zoon totaal bemint.

God kijkt ons in liefde aan en brengt op die manier zijn schoonheid in ons over. Zo ontstaat er een wederkerigheid. Vervolgens is Hij verwondert dat Hij in ons zijn eigen schoonheid terugziet. Als God ons aankijkt bewerkt dit in ons zijn liefde en schoonheid. Want zijn kijken is altijd een bevestiging van wat we in schoonheid en liefde zijn. Zijn kijken naar ons is nooit veroordelend of afwijzend. Naar God toe en naar onszelf mogen wij van onze kant leren Zijn schoonheid te zien. Dan zullen we ook als vanzelf Gods schoonheid in de medemens gaan zien.

Ja, broeders en zusters. Gaat het ons niet duizelen als we ons dit realiseren. Beseffen we hoe kostbaar elk van u is voor de Heer? Beseffen we welke schoonheid in elk van ons huist? Beseffen we dat we werkelijk zijn allerschoonste en allerliefste mogen zijn? Laten we het beseffen, want begrijpen kunnen we het niet. Dit is te gek, dit is te mal. Dit is dwaas, de dwaasheid van de liefde zoals alleen Gods dwaasheid wijzer kan zijn dan de wijsheid van de mens.

Maria draagt op een totale en volledige wijze Gods schoonheid in zich en zij is geheel open: zonder vlek of smet spreekt zij haar voortdurend fiat uit. Zij is volledig open naar God toe, waardoor zij aan haar taak in ons verlossingswerk kon beantwoorden. Zij is volledig open naar ons toe, zodat zij ons tot voorbeeld kan zijn van wat God met ons wil doen.

Moge wij op voorspraak van de Moedermaagd de schoonheid ontdekken die wij in onszelf meedragen. Moge wij zo ook de schoonheid in de ander ontdekken om zo van schoonheid naar schoonheid op te stijgen naar de goddelijke schoonheid.